Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1817-02-16)

Citation: Motzfeldt, Peter: ”BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1817-02-16)”, i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 267. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000141.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Motzfeldt, Peter, *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen,*

Christianiad. 16de Februar 1817.
(Adresse til Bergen).

Kjære Christie!

Jeg har nu lidt Roelighed denne Søndag Formiddag, og vil derfor begynde paa at skrive Dig et ordentlig Brev til og besvare et og andet af Dine Breve af 28de Decbr., 10de Januar, 4de Februar og 7de Februar. Jeg erfoer af det af 28de Decbr., at Du var syg, men da Du ei senere havde skrevet noget derom, saa haabede jeg, at det var forbi. Med min Helbred er det igrunden snaus nok, og mere end jeg vil lade mig vedgaa. Jeg er ei egentlig syg, men føler mig jævnlig meget mat, har Hovedpine og leie Smerter i Ryggen. Thulstrup siger, det er altsammen hemoridalsk. — Dette har og viist sig at være saa; men det vil ud den gale Vei. Th. curerer paa mig det bedste han kan; men det vil ei hæve alt, skjøndt det hjælper noget. Hans Mening er, at jeg sidder for meget og har for liden Motion. Jeg er enig med ham deri; men jeg faar saa sjelden Tid til at røre mig. Af Dit sidste Brev seer jeg, at Din Sygelighed havde vedvaret, og at Du just har faaet Ende paa den ved Motion. Jeg vil da ogsaa søge at gribe, ja stundom stjæle nogle Timer, for at bevæge mig. Jeg vilde iøvrigt ei bryde mig saa synderlig om min Upasselighed, da jeg just ikke kan sige, at jeg lider physisk saa saare meget, men den virker meget skadelig paa Humøret, der — som Du vel kan vide — i disse Tider og i min Stilling desuden maa være slet nok. Nu er da den kongel. Resolution [1] om Staffeldt og Hals kommen og lyder, at Staffeldt skal hensættes paa Frederiksteens Fæstning i 2den Grad paa Kongens Naade, — og Hals afskediges af Krigstjenesten. Staffeldt bliver vel ei længe paa Frederikssteen, kan jeg tro, og han er da derefter i sin Charge som forhen, men jeg skulde dog tro, at han ved Armeens nye Indretning kommer til at gaa af. Hals er da rent udaf det;s. 268men jeg for min Part veed nu ei bestemt at besvare mig det Spørgsmaal, om Hals endnu har mistet Æren eller ikke, da Resolutionen intet melder derom. Høiesteret havde indstillet til Benaadning saaledesr: [1] (Staffeldt hensættes paa Munkholmen paa Kongens Naade, og Hals sammesteds paa Livstid. Regjeringen indstillede derimod: at Staffeldt maatte meddeles en simpel Afsked, og at Hals skulde have sin Charge forbrudt. Mørner dissenterede dog i Henseende til Staffeldt, og androg paa, at han skulde have 1 Aars F æstnings Arrest alene). Ved denne gode Leilighed har Hans Majestæt meddelt Haxthausen Afsked i Naade af Tjenesten med 1600 Spd. i Pension. NB. Alt hvad jeg indcirkler, er mellem os. Haxthausens Afsked er ogsaa efter Regjeringens Indstilling; dog havde vi indstillet, at Statsraad Haxthausen skulde afskediges med ⅔ af Gagen eller 1666⅔ Spd. i Pension. Hs. Majestæt har derimod afskediget General-Lientenant H. med 1600 Spd. Hs. Majestæt har ei villet erkjenbe ham som Statsraad. Dette kan vel i visse Henseender være rigtigt nok, men Kongens Ret til at afskedige ham fra alle hans mange Embeder var nok mere afgjort paa den Maade, vi havde taget Sagen, nemlig ved at antage, at Statsraaden havde opslugt alle disse Embeder, og at han altsaa kun kunde antages provisorisk at bestyre dem, da de ei kunde forenes med en Statsraads Embede — og de desuden tildels vare uconstitutionsmæssige — — — —

Jeg seer af Dit Brev, at Du finder Regjeringens Fremgangsmaade i Henseende til Din Broder stricte rigtig. Dette oplyser mig da om, at jeg dømte urigtigt, da jeg troede, at der blandede sig en Smule Chicane i denne Sag; thi det er maaske ei frit, at en og anden ei er Dig saas. 269hengiven, som enhver Fædrelandsven burde være det. Du forstaar vel ei dette fuldkomment i Henseende til Aarsager, Sammenhæng og Virkninger; men det er ei heller værd at bryde sit Hoved med. Du tror maaske i Din Enfoldighed f. Ex., at alle i Raadet ere mig hengivne, — ja i det Udvortes nok, — men der turde i de respective indvortes Lukafer findes heel forskjellige Meninger om mig. Dersom jeg har noget naturligt eller erhvervet Talent, saa er det maaske det, at bedømme Mennesker, og dog er min Stilling en Skole for mig ogsaa i denne Henseende. Hvad jeg har talt for Din Broder, er ingenlunde mere end jeg kan forsvare. Jeg har skrevet til Anker om Sagen; men dog paa saadan en Maade, at ikke hverken jeg eller Du derved compromitteres. Man bliver forsigtig, naar der er Skjær baade i Læ og i Luvard. — — — — — — — — — —

Nu da noget mere om den Bispestol, der har brydt mig mere, end alle deslige Stole i begge Riger kan have brydt selve Geheimeraad Brandt. Jeg vil nu fortælle Dig en Ting, som Du mindst venter. Mørner har sagt mig, at han tror, at det er især Essen, som stemmer Prindsen mod Rein, ja at E. sagde til M., førend han reiste herfra, at Rein ikke burde blive Bisp. Det er vistnok tydeligt at mærke ved flere Leiligheder, at E. og M. ei ere de bedste Venner, men jeg kan dog ei tro, at M. vilde sige dette om E., naar det ei var saa. Men hvorfra har da E. den Mening om Rein? At sige dette med Vished er vel ei saa let. Naar jeg imidlertid lægger sammen hermed, at Treschow for en Tid siden skrev til sin Kone, som hun bad mig læse: „Rein har nok farligere Fiender end selve den svenske Regjering," — saa feiler jeg maaske ikke, naar jeg antager, at dette er tvende vigtige Mænd, der vare paa Eidsvold, som arbeider mod Rein. Det er ogsaa mærkeligt, at Svigersønnen [1] aldrig taler til mig om Stolens Besættelse.s. 270Jeg da heller ikke tik ham. Svigerfaderen [1] har skrevet mig til derom strax i Begyndelsen, — men fik et ubestemt eller intetsigende Svar. Jeg anseer det for afgjort, at det er Planen i Cabalen — den være nu, hvorfra den vil — ved disse Opfordringer til Rein at sætte ham paa en Prøve, som han ei — eftersom man forlanger — består i. Ja jeg anseer det endog ei for umueligt, at naar Rein vel havde skrevet til Kongen, man da fandt noget galt i Brevet, og at der ved dette altsaa intet blev opnaaet. Det er endnu mueligt, at jeg gjør de tvende Mænd Uret, og at de ei ere Hovedmændene. Dersom dette er Tilfældet, da er det vist Narren paa Asker, som gjennem Lars [2] eller flere Larser spiller Cabalen. Med Hensyn til alt dette og til, hvad jeg har yttret i mit Brev til T., vilde jeg derfor ønsket, at Rein ei mere havde bryd sig

om at komme til Stols. Men da han nu dog ønsker det saameget og vil beqvemme sig til at skrive Brevet, saa gjør det mig ret inderlig ondt, at jeg tog Sagen paa den Maade, jeg gjorde. Jeg kunde jo have sendt Ts. Brev lige til Rein og ladet ham gjøre, hvad han selv vilde. Men min Mening var visselig god, — jeg frygtede for, at han vilde give et bestemt Afslag, eller og skrive noget, som kunde skade ham. Jeg blev ogsaa paa min værdige Vens Vegne meget heed over denne utrerede Mistanke imod ham. — Forklar Rejn alt dette, paa det han ei skal bebreide mig mere, end jeg vil bebreide mig selv, om — som jeg desværre frygter — Stolen gives bort, førend hans Brev kommer. Jeg haaber ellers, at han ifølge mit Brev til Dig af igaar strax har skrevet Brevet; naar han vil skrive det, behøver han jo ingen anden Opfordring end T.s Brev til mig, som Du jo har Copie af. Ja, jeg beder Dig nu ret meget — ingen Tid at forsømme, for at faa Brevet hid. Min Frygt for,s. 271at man er ifærd med — eller maaske dog pønser paa — at uælge en Anden end Rein, bestyrkes især derved, at jeg ei heller idag med Posten fra Stockholm fik noget Brev fra T., da jeg dog bad ham svare mig med første Post. Formodentlig er den gamle Philosoph bleven stødt, fordi jeg — den unge og den læge Mand — skrev saa bestemt imod hans Mening. Dette kunde nu være mig det samme, dersom det ei geraadede til Hindring for Reins Ønsker. Dersom det er saa, at en Anden bliver valgt, bør dog — og som jeg altid har sagt — just maaske da et Brev fra Rein komme til Kongen. —

(D. 18de Februar). Jeg vil ei skrive noget videre til Rein selv, førend vi see Udfaldet paa Sagen. Men hils Du ham fra mig. Du veed nu, hvad jeg tænker og føler over hele Historien. Beed ham forresten ligefrem ei at gjøre noget offentligt Skridt i den; — han vil selv fortryde det, baade for min og T.s og for sin egen Skyld. — — —